

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Συνέχεια
έξ (τού
προηγου-
μένων)

— "Έχω
ύπο χεί φωι
νή υπόβλη-

θώ στη θυσία αυτή.

— Είναι άπ' κάς δυνάμεις σου όμοια πημένη μου.

— Τό ξέρω... τό αισθάνομα και γι' αυτό πηγαίνω. Είναι τό πιο πικού ποτέ που πού πάνω στη ζωή μου, μάθ θα τό πιο άλιορ Ζάρ. "Έτσι θ' αποκτήσω τή δύναμις νά σ' αγάπατσ πότε μελλον.. Είδα πάς δεν μπορούσα νά την μεταπείσω" και δεν έπεινα πειστότερο. Παρακάλεσσα ώς τόσο την κόμησσα νά την προφυλάξει μεγάλες συγκινήσεις, πων θά στοχιζαν πολύ και στην Λιάνα εις στόν 'Ερνέτο.

"Όταν έπεινε η Λιάνα διαν πειδ ήσαχη.

Την χαρέτσα και τής υποσχένηκα πώς θα γύριζα νά μάθω τή μέρινας...

Τη σιγμή αυτή θά βρίσκουνται, δημως υπόλογης, στό σπίτι του 'Ερνέτου.

"Ο Θεός νά μάς λυπηθή και νά μάς άπαλλάξει από νέες συμφορές...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του 'Ερνέτου Σαβάτας)

"Η σιγμή πού θρόη πλησιάζει..."

"Η σιγμή αύτη για την δύναμις τόσες φορές παρειλαμβάνει τό Θεό φτιάνει.

Θε την Ιωά...

Θε την αιλιθανθιδα σιμά μου, θά θυμηθώ τίς ήμερες πού πέρασαν, τίς ευτυχισμένες ήμερες τόσο καιρού πού θόσο άπαντάσματε...

"Ο γατόρδι με συμβιβάλεις νά μήν παραχθώ. Θά μην έσπειται τή ζωή ματ τέσσα συγκινήσεις, ματ είτε. Τή ζωή μου... Και τί την θέλω πειά την ζωή; "Ας την ζω κι' άς πεθάνω!

Ακούν ων' άνοιγμά κάτω η πόρτα. Είν' αυτή! Αντή!...

Τό χέρι μου τρέμει...

Δεν μπορώ νά συνεχίσω.

Σταματώ έδω και πειμένω τρεβλός άπ' τή συγκίνηση...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του 'Ερνέτου Σαβάτας)

Μετά μιά ώρα—Συνέχεια

"Ηρθει!...

Την είδα!...

"Αντίστροφα τό λατρευτό της πρόσωπο, άκουσα τή γλυκειά της φωνής!...

Ποιν μηκή η ίδια μέσα ήρθε νά κόμησσα. Κάθισα πλάι μου και προσάσθισε νά μοδ δάσση θάρρος.

— Είν' έδω, ματ είτε. Περιμένει στό παλόνι. "Ορμισθήτε μου πού δάσσει η ήπιας. Σκεφθήτε τή ζωή σας. Σκεφθήτε αύτή τήν ίδια. Τή ζήσουν καταβάλει τόσο οι συμφορές αυτές.

"Η φωνή μου δάσσει.

— Σάς ωδόριζουμας κόμησσα, θά είπα. Θά είμαι ήπιας. Έντολη ήπιας. Τρέξει μου τή φέρσας. Μή, μή ειρηνικάτε περισσότερο.

— Μου τό ποσοσθήτήσατε κ. Σαβάτα. Θά είσθε ήπιας.

— Ναι, και σᾶς δριζουμαί στό Θεό, στό μαρτύριο πού υποφέρω.

"Η κόμησσα έφυγε. Και σέ λιγα λεπτά άκουσα τό βάδισμά της, τό βόδισματής Λιάναςμου, έπειτα δέ ποδιάσματο.

Δεν πρόφτασα ν' άναση-κωφω στό κρεβράτι μου και την είδα ν' άνοιγή και νό μπαίνω. Ρίχτηκε πλάιστό κρεβ-βατι, γονάτισε κάτω μι' έκρυ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ποτε δίλλο. Είχα χάσει τά λόγια μου. "Ολα γύρω μους στριμογύριζαν. Κινδύνεια νά λιποθυμήσω... Και θα τό πάθισα, θάδισενα μέσα στά χέρια της, δην δέν ζέσπαγα και γι' ότι άσυγχρονη μάλα.

"Αγνοιασμένοι, σφιγμένοι δ' ένας κοντά στόν άλλο, έκαιγαμε δρο πολλή, χωρις νά λέμε λέξη, βουβοί, άμιλτοι, λαχταρισμένοι έπειτα από τοσες ήμερες χωρισμού και συμφορών.

Είχα ήρψει το πρόσωπό της στό στήθος μου κι' έχωνα δρόμονα λόπτες και συντριβής.

Και τα διάμα μοι δάκρυα δέρωναν δρόμονα κι' έρρεαν τά ώραζα της μαλλιά... Για μιά στιγμή άποιεις ή πόρτα και πρόβαλε τό κεφάλι του.

Είχα ήρθε φαίνεται στό σπίτι την ίδια δρομέ τήν Λιάνα μήπως μου συμβή τίτοτα. Μά εάν μάς είδε έτσι άγκαλιασμένους νά μλαιμή ήτυχασι έπειτα κι' έψυχε...

Τί χρειαζόντουσαν πιών τά λόγια; Τί νά έλεγαμε δ' ένας στόν άλλο; Τί χρειαζόντουσαν πιών τά λόγια;

Είχα για την ήλισθεντα μου Λιάνα σ. μου μου, τήν δοφιγγά στόν άγκαλιά μου, τήν ξανάρλετα, τήν είχα δική μεν, ναι δική μου.

Τί μ' έμπλειε πειά τό οντόριο, για τό μέλλον;

Κι' άν πεθαίνω πιών τά λόγιας κι' θέπεισαν έντυχισμένος. "Η έπιθυμία μου είχα πραγματοποιήθη..."

Διάνα πρώτη σημειώσεις, δέρωναν δρόμονα από άρκτη δρα, πά δακρυσμένα την μάτια μ' έμπτυσες, δην έπειτα τά χειλά της, για νά μού πή κάτι, μά τήν ξανάπνιξαν τά δάκρυα και σώπασε.

Και αλάβα αιμάσσω τό λόγιο της νέας της αυτής συγκινήσεως πακένεσε την πακένεσε την μάτια μ' έμπτυσες, δην έπειτα τά χειλά της, για νά μού πή κάτι, μά τήν ξανάπνιξαν τά δάκρυα και σώπασε.

Και αλάβα αιμάσσω τό λόγιο της νέας της αυτής συγκινήσεως πακένεσε την πακένεσε την μάτια μ' έμπτυσες, δην έπειτα τά χειλά της, για νά μού πή κάτι, μά τήν ξανάπνιξαν τά δάκρυα και σώπασε.

Μέ είχα αρθρίσει νέο, γερδ και εινοστοστο κι' έρευνασμένον, πακένεσεν, έρευνασμένον!

"Έρευνες, τήν δάσση νά μού ψιθυρίζει μέσα στό θρήνο της. "Έρευνές, σούλαμα μεγάλο κακό, τό έρευνες... τό έρευνες...

— "Άγαπη μου!...

— Μή με λές άγαπή σου. Δέν έπλειε μάνατά σου. Είμαι μιά δυστυχημένη!.. Μέ καταράθηκε δό Θεος. Σ' έκαιμα δυστυχη.. Δέν θά με συγχαρήσης ποτε...

— Λιάνα, Λιάνα, παιδι μου, αγαπημένη μου μικρούσσα, μή μού το λές ανόν δέν έχω πειά τόπο μαζύ σου, Λιάνα.. Δέν είχα δυνατόνησε. Σού τά έσυγχρωτά πάλα... Δέν θυμάμενα πιών πίτονε...

— "Οι, "Έρευνες, σού ματα κακό, σ' έκοπτόσας.. Μά δη ήξερες... Αν ήξερες πόσο έδομαστακά, πόσα ήπειρα..."

— Σάτασε Λιάνα... Μή τά σκέπτεσαι πιών τά αύτα, μικρούσσα μου... Θέλησε τήν έλευθερία σου Λιάνα.. Δέν είνε δηγκάλητα ανότο. Θά την έχει, Λιάνα, τήν έλευθερία που πόθησες. Δέν θά δάσσαι πιών...

— "Αφησες ένα άγιο έφαντο πάπελησμού άκογύεντας τά τελευταία μου λόγια, άπλωσε τά χέρια της γύρω στόν τραχήλο μου κι' δάχτυλος νά καλύπτει θλιβερά, πονεμένα.

— Δέν θάλω νά πεθάνης, "Έρευνες. Γιατί μου τό είστες αύτο; Δέν θάλω νά πεθάνης. "Άν πέθανες δέν δη παρηγορήσουμον ποτε.. "Ω Θεέ μου! μή με σκοτώνης! Μή με παιδεύης!.. Διπήσου με..

— "Έλλεσ... "

— "Η συγκινήσης της ήταν μεγάλη και ειλικρινής. Καταλάβαινα καλά πειά την τρογή της θέση και προστάθησα νά τήν παρηγορήσω, έγινε δό άρρωστος, δέ έπιστρατόνας, δέ έγκαταλεβαμένως. Τής είπα λόγια μάνατς και συμπαθίας, προσπάθησα νά τήν κομφ νά έχαση:

— "Μην κλαίει πειά μικρή μου, μήν κλαίεις πειά, άγαπημένη μου. Τί φταίς σ' σύ μοισείγινων. "Έτσι ήταν τό γραφτό μας Λιάνα..

(Άκολουθες)

